

Oğlan ve Küçük Balıkçıl

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Kűçűk Balıkçıl

Aysel Banu YAVUZAL

Bir zamanlar Leo adında bir ođlan varmıř. Sekiz yařındaymıř; sıcak aık kahverengi teni ve kısa, dađınık siyah saları varmıř. Yuvarlak yznn burnunda kk iller varmıř. Leo izmeyi ok severmiř. Her gittiđi yere bir eskiz defteri ve bir kutu renkli kalem tařırmıř. Gneřli bir sabah, hardal sarısı tiřrtn, mavi řortunu ve kırmızı spor ayakkabılarını giymiř. Bir maceraya hazırmıř.

Leo evinin yakınındaki sessiz bir gölete yürümüş. Su durgun ve yeşilmiş. Kenarında uzun bitkiler büyümüş ve havada yusufçuklar dans edermiş. Leo yumuşak çimenlere oturup eskiz defterini açmış. Güzel bir şey çizmek istemiş. Gölet sürprizlerle doluymuş. Koyu kahverengi gözleriyle merakla ve mutlulukla etrafına bakmış.

Sonra Leo onu görmüş. Suyun kenarında küçük bir balıkçıl duruyormuş. Yumuşak gri-mavi tüyleri ve beyaz bir göğsü varmış. Uzun, ince boynu zarifçe kıvrılırmış. Bacakları ince, gözleri parlak kehribar rengiymiş. Leo'nun kalbi hızlı hızlı çarpmış. Her şeyden çok balıkçılı çizmek istemiş. Kalemmini alıp eskiz yapmaya başlamış.

Ama balıkçıl utangaçmış. Leo'nun kıpırdadığını görünce kanatlarını kaldırmış. Yumuşak bir kanat çırpışıyla göletin üzerinden uçup gitmiş. Leo iç çekmiş. Çizimi daha yarımdı. Boş suya bakmış. "Lütfen geri dön," diye fısıldamış. Ama balıkçıl gitmiş. Leo üzülmüş. Eskiz defterini kapatıp yavaşça eve yürümüş.

Evde Leo'nun annesi onun üzgün yüzünü görmüş. Krem rengi bluzunun üzerine yeşil bir önlük giymiş. "Ne oldu, Leo?" diye sevgiyle sormuş. Leo ona balıkçılı anlatmış. "Onu çizmeden uçup gitti," demiş. Annesi gülümsemiş. "Belki de sabırlı olman gerekiyor," demiş. "Sessizce otur ve bekle. Doğa, bekleyenlere gelir."

Ertesi gün Leo gölete geri dönmüş. Çimenlere sessizce oturmuş. Kıpırdamamış. Hiç ses çıkarmamış. Beklemiş ve izlemiş. Gölet yaşamla doluymuş. Balıkların yüzdüğünü, kurbağaların zıpladığını görmüş. Ama hiç balıkçıl gelmemiş. Yine de Leo beklemeye devam etmiş. Göleti ve bitkileri çizmiş. Sabırlı olmayı çalışmış.

Günler boyunca Leo gölete geri dönmüş. Her seferinde biraz daha sessiz oturmuş. Her seferinde biraz daha uzun beklemiş. Suyu, sazları ve gökyüzünü çizmiş. Eski defteri gölet resimleriyle dolmuş. Annesi çizimlerinden bazılarını çerçeveletmiş. "Sabrın büyüyor," demiş. Leo gülümsemiş. Göletin yanında oturmayı sevmiş.

Bir sabah Leo gri-mavi bir parıltı görmüş. Küçük balıkçıl geri dönmüş! Suyun kenarında durup ona bakıyormuş. Leo nefesini tutmuş. Kıpırdamamış. Balıkçıl bir adım daha yaklaşmış. Sonra bir adım daha. Leo yavaşça kalemini almış. Çizmeye başlamış. Balıkçıl parlak kehribar gözleriyle onu izlemiş. Uçup gitmemiş.

Leo balıkçılın uzun kıvrık boynunu ve beyaz göğsünü çizmiş. İnce bacaklarını ve küçük sarı gagasını çizmiş. Balıkçıl, sanki çizildiğini biliyormuş gibi hareketsiz durmuş. Leo içinde sıcak bir parıltı hissetmiş. Sabırlı olmuş ve şimdi balıkçıl ona güveniyormuş. Çizimini mutlu bir kalple tamamlamış. Balıkçıl bütün sabah göletin yanında kalmış.

O günden sonra balıkçıl gölete sık sık gelmiş. Leo doğayı dikkatle izlemeyi öğrenmiş. Balıkçılın nasıl yavaşça ve zarifçe hareket ettiğini fark etmiş. Gagasını hızlıca daldırıp nasıl balık yakaladığını görmüş. Balıkçılı birçok pozda çizmiş. Çizimleri giderek güzelleşmiş. Göleti, bitkileri ve yeni kuş arkadaşını çizmiş.

Leo'nun öğretmeni Bay Reed onun çizimlerini görmüş. Yuvarlak gözlükler ve mavi bir hırka giymiş. "Bunlar harika, Leo!" demiş. "Bunları herkesle paylaşmalısın." Leo'nun annesi daha çok resmi çerçeveletmesine yardım etmiş. Çerçeveleli bir çizimi kaldırıp gülümsemiş. "Bir doğa sergisi yapalım," demiş. Leo'nun gözleri kocaman açılmış. Bu fikri çok sevmiş.

Bay Reed bütün sınıfı ve kasabayı davet etmiş. Elindeki panoyu tutup bütün planları yazmış. Leo en iyi çizimlerini seçmiş. Balıkçıl, gölet ve bitkilerin resimleri varmış. Hatta annesinin yeşil önlüğüyle bir resmini bile çizmiş. Sergi günü gelmiş. Salon insanlarla dolmuş.

Herkes Leo'nun çizimlerini çok sevmiş. Küçük balıkçılı birçok pozda görmüşler. Durgun göleti ve uzun sazları görmüşler. "Nasıl bu kadar güzel çizdin?" diye sormuş bir kız. Leo gülümsemiş. "Sabırlı olmayı öğrendim," demiş. "Sessizce oturup bekledim. Balıkçıl bana geldi." İnsanlar alkışlamış. Leo kendini gururlu ve mutlu hissetmiş.

Çizimlerden birinde küçük balıkçıl göletin kenarında duruyormuş. Kehribar gözleri parlıyor gibiymiş. Leo'nun annesi elini tutarak yanında durmuş. "Görüyorsun ya," demiş, "sabır harika şeyler getirir." Leo başını sallamış. Çizimlerine bakmış. Onlar sadece resim değilmiş. Sessiz sabahların ve özel bir arkadaşın anılarıymış.

Leo göleti ziyaret etmeye devam etmiş. Balıkçıl her zaman oradaymış, onu bekliyormuş. Arkadaş olmuşlar. Leo her hafta yeni resimler çizmiş. Eskiz defteri doğanın güzelliğiyle dolmuş. Sabrın bir anahtar gibi olduğunu öğrenmiş. Keşfin kapısını açarmış. Ve küçük balıkçıl bütün keşiflerin en güzeliymiş.

Böylece oğlan ve küçük balıkçıl birçok huzurlu günü paylaşmış. Leo'nun çizimleri herkesin keyif aldığı güzel bir doğa sergisine dönüşmüş. Kıpırdamadan oturup beklediğinde doğanın sana sırlarını gösterdiğini öğrenmiş. Sabır keşfi teşvik edermiş. Ve elinde eskiz defteriyle Leo her zaman bir sonraki harika sürprize hazırmış.